

KOMMUNISTISK POLITIK

*International
aktionsdag mod
apartheid-muren*

Nr. 22

7. årg.

2003

**8. november -
21. november**

Støttepris 12 kr.

TEMA: PALÆSTINA SOLIDARITET

Slip Thule fri s. 2 ● Revolutionens veje s. 3 ●

EU-modstand samlet s. 4 ● EU-modstanden klar på Liste N s. 5 ●

Valgkampens surrealisme s. 6 ● Ikke ny malersag s. 7 ● Møde mod OK2004 s. 8 ●
Israel: Mord på øjenvidner s. 10 ● Limousine-Kaj s. 11 ● Fjern apartheid muren s. 12 ●

Maers ramt af irakisk modstand s. 14 ● Europas arbejdere i kamp s. 16 ●

Regimeskifte USA? s. 18 ● Krigsløgnernes papegøjer og de rigtige journalister s. 20 ●

Debat s. 22 ● Status på LO-kongressen s. 24

Slip Thule fri

KOMMUNISTISK POLITIK

Det kaldes 'Thulesagen', og den været der omtrent så længe, nogen kan huske. For et eller andet dukker altid op med jævne mellemrum, som kommer til at hedde det. For Thule er historien om et uberørt naturområde, den nordligste bebyggelse nogensinde - 1524 km. syd for Nordpolen og 965 km. nord for den arktiske cirkel - der blev inddraget i imperialismens globale magtspind. Den højeste teknik mødtes med barsk natur og verdens mindste, oprindelige folk.

'Thulesagen' er et andet ord for skandaler, fortællinger, løgne, forbrydelser mod mennesker og miljø. Det er historien om hemmelig atomoprustning af Grønland og Danmark, om tvangsfordrivelse af den oprindelige befolkning, om atomulykker og forsvundne brintbomber, om Thulearbejdere, der fik atomcancer, og om en gigantisk forurening af et stort stykke arktisk natur.

Den amerikanske besættelse af Thule-området og opførelsen af Thule Air Base og Thule-radaren har været en katastrofe. Det nærliggende Dundas-fjeld er totalforurennet, og der findes derudover 54 større amerikanske affaldsdepoter med dødsensfarlige tungmetaller over et stort område i følsom arktisk natur. En brintbombe fra nedstyrtningen af et amerikansk B52-fly er aldrig blevet fundet. Den havde 4 bomber om bord i 1968 med i alt 6 kg dødsensfarlig plutonium, som slog mange af de danske arbejdere ihjel, der blev sat til at rydde op.

'Thule-sagen' er også historien om, hvordan Danmark slavisk har fulgt den amerikanske imperialismes krav til enhver tid frem til i dag, hvor amerikanerne som led i planerne om at forvandle hele kloden til Det Amerikanske Imperium er i færd med at militarisere verdensrummet- og hvor Thule indgår som et vigtigt led i det planlagte missilskjold.

Under 2. verdenskrig rykkede amerikanerne ind på Grønland og byggede én af knap 50 vejrstationer i Thule. Det var begyndelsen. I slutningen af 40'erne blev den inddraget i Den kolde Krig. I 1951 begyndte opbygningen af Thule Air Base i yderste hemmelighed.

Et amerikansk netleksikon forklarer det således:

'Thule Air Base blev opbygget i total hemmelighed af det amerikanske militær under kodenavnet 'Blue Jay' i 1951. En armada på 120 skibsladninger, 12.000 mænd og 300.000 tons udstyr ankom til North Star Bay i juli 1951, og konstruktionen

gik øjeblikkeligt i gang. Mandskabet boede på skibene og arbejdede døgnet rundt, og på kun 60 dage var det meste af flyvepladsen og basen anlagt

Gennem årene er den blevet om- og udbygget til at opfylde forskellige militære behov. Daglige atomflyvninger fandt sted i al fald frem til ulykken i 1968. I 1959 byggede amerikanerne en militær forskningsbase under indlandsisen ca. 24 km fra Thule – et af de mest hemmelige militærprojekter i Arktis, kaldet Camp Century. Skjult under isen blev der bygget et atomkraftværk i et kilometerlangt tunnelsystem. Det blev imidlertid lukket efter kun 2 ½ års drift.

Thuleradaren indgår i det amerikanske militære varslings-system. I dag som en del af DMSP-satellitssystemet, som forsyner amerikanske militær med meteorologiske data til det amerikanske militær sammen med tre andre jordstationer. Planen er at Thule skal spille en central rolle for det amerikanske offensive missilskjold.

I 1999 gav Østre Landsret Thule-fangerne medhold i, at de var udsat for et groft overgreb ved fordrivelsen i 1953. Fangerne tilkendes tilsammen 1,5 mio. kr. i erstatning, men landsretten gav ikke Thuleboerne retten til deres gamle boplads tilbage. Det kræver de nu ved Højesteret. Konsekvensen heraf kunne blive, at hele den amerikanske base skulle lukkes!

Hele den grønlandske befolkning er imod det amerikanske stjernekrigsprojekt og Grønlands fortsatte inddragelse i den amerikanske imperiebygning. Men tingene er lagt sådan tilrette, at USA ser ud til at få en ny aftale om Thules militære anvendelse i begyndelsen af det 21. århundrede. Folketinget er parat. Men det er fangerne ikke...

Juridisk hersker der ingen tvivl (uanset Højesteretsafgørelsen): Fangerne blev tvangsfordrevet fra deres traditionelle territorium – det tilhører dem!

Resultatet kunne blive en 'salomonisk' løsning: at folkettinget eksproprierer området i henhold til dansk lov – og at fangerne kompenseres økonomisk. I sidste ende er det politik: Den eneste rigtige politik er at slippe Thule fri – fri for amerikanere, stjernekrigsprojekt og militær. Og en oprydning for svineriet, betalt af de ansvarlige. Thule tilbage til inuitterne!

Redaktionen den 4. november 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18,
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 14. november 2003

Revolutionens veje

Omkring året 1650 fandt man ved ombygningen af Skibby Kirke et håndskrift fra 1534, der er gået over i Danmarkshistorien under navn af 'Skibby-Krøniken'. Det var skrevet af karmelittermunken Poul Helgesen under reformationen. Han var modrevolutionens gejstlige bannerfører, som bebrejdede Luther (som selv hårdhændet vendte sig mod bondeopstandene i Tyskland), at han havde sluppet noget helt andet end en åndelig revolution løs. Helgesen skrev:

”Almuens had til de højere stænder er et almindeligt onde i adskillige konge- og fyrstendømmer. Især havde dette onde i den grad grebet hele Tyskland, hvor bevægelsen var udgået fra Schwarzwald, at omtrent i de dage, da rejsningen fandt sted i Skåne (*der dengang var dansk, KP*), næsten hele Tysklands almue havde sammensvoret sig til alle fyrsters, rigsstyreres, stormænds og herrers undergang. Den første anledning hertil tog de af det lutherske kætteri, som på grund af sin åndelige tåbelighed nødig fandt sig i at have nogen over sig. I den grad havde de sat sig i hovedet, at de burde være fri (og det var Luther skyld i), det vil sige, at de skulle have lov til at synde, så meget dem lystede, så at de mente, at de ikke behøvede at lyde nogen som helst overmand ... de omstyrkede adelens borge, munkenes klostre, præste- og kannikesamfundenes boliger idet de under fræk vanhelligelse og forfærdelige ødelæggelser røvede og plyndrede overalt. Da de tyske fyrster derfor så, at det truede med, at alt skulle lægges øde, hvis man ikke modsatte sig så store voldsomheder, samlede de en stor hær og nedhuggede over 100.000 bønder, medens de øvrige straffedes med svære pengebøder og nedsank i den hårdeste trældom.”

Hvad kunne denne reaktionens mand ikke have fået ud af Oktoberrevolutionen i 1917: arbejderne og bønderne svor sig sammen for at gøre op med tsarisme, godsejere, kapitalister, det gamle statsapparat? Oktoberrevolu-

tionen var ikke inspireret af Luther, der slap kræfter løs, som han ikke selv ønskede skulle slippes løs: folkets kræfter. Den var inspireret af Marx og Engels og var anført af Lenin og et revolutionært arbejderparti, et ægte kommunistisk parti, som ikke frygtede hverken den gamle magt eller folket, men ville opbygge folkets nye magt, arbejdernes klasseherredømme, proletariats diktatur. Oktoberrevolutionen var vejledt af en videnskabelig teori,

som ikke ville erstatte gammel undertrykkelse med ny, men gøre menneskene fri, fri for undertrykkelse, udbytning og social elendighed. Derfor lykkedes denne revolution, kombinationen af arbejderopstanden og bondeoprøret, i modsætning til de tidligere bondekrigene og det første forsøg fra arbejdernes side på at vinde magten i samfundet – Pariserkommunen.

Derfor gik arbejderne og bønderne sejrrikt ud af konfrontationen med reaktionen og den internationale sammensværgelse af imperialistmagter, der forsøgte at slå revolutionen ned. Derfor slog de Hitler, som fulgte efter ...

Ingen revolution, ingen historisk omvæltning til dato, har været af samme betydning eller omfang som Oktoberrevolutionen. Den og den socialistiske opbygning, der fulgte, viste, at det kunne lade sig gøre at

opbygge et samfund uden overmænd, uden kapitalister, konger, fyrster og præster. Arbejderne kunne selv, den brede befolkning kunne skabe et samfund, hvor produktionen ikke havde til formål at berige de i forvejen rige, men blev udnyttet til at opbygge et fremskredent moderne samfund, hive hele befolkningen ud af fattigdommens åg og gradvis øge den sociale velfærd for alle.

Oktoberrevolutionen inspirerede alle det 20. århundredes revolutioner – og inspirerer endnu i dag, hvor arbejdere og bønder i Rusland igen er kastet tilbage i fattigdom og i den hårdeste kapitalistiske trældom, og hvor mafia-kapitalister, mediebaroner og politiske tsarer, præster og poper igen har kronede dage. De blev ofre for den 'fredelige' kontrarevolutionen: Kombinationen af presset fra den imperialistiske verden og råd i det kommunistiske parti, der efter Stalins død forlod marxismen-leninismens principper, mens de revisionistiske ledere råbte højt om, at de udviklede den på skabende vis og fornyede den i overensstemmelse med en ny tids betingelser. Globalt tælles den kapitalistiske kontrarevolutions ofre ikke i hundredtusinder, men i millioner: fra de uendelige imperialistiske kriges blodofre til den globale fattigdoms daglige dødsoffer af sultende, syge og svage.

I 2003 står klasse modsætningerne på globalt plan så skarpt som nogensinde: Nøglen til fremtiden ligger ikke i de multinationales imperialistiske 'globalisering', i USA's krige for verdensherredømme eller i Den europæiske Unions drøm om at genvinde sin gamle plads i verden. Den ligger hos det bolivianske folk, som rejser sig til oprør, hos de andre latinamerikanske folk, hos arbejderne, ungdommen og folkene på alle kontinenter, hvor revolutionen syder og modstanden vokser – og hadet til supermagter og overmænd giver anstød til handling. Der lever Oktoberrevolutionen – vejen til sejr!

EU-modstanden samlet op til parlamentsvalg og folkeafstemning

Af Franz Krejbjerg

Folkebevægelsen mod EU's landsmøde 25.-26. oktober i Hillerød havde et stort program med vedtagelse af valgprogram, valg af kandidater til parlamentsvalget og debat om kampagnen. Det afspejlede, at den konsekvente EU-modstand grundlæggende set står samlet og ved godt mod op til de store slag i 2004.

*Ditte Staun, kandidat på Liste N
Talsperson for Folkebevægelsen*

Ole Krarup, Ditte Staun og Karina Rohr blev valgt som de kandidater, der kommer til at tegne Liste N i de landsdækkende medier.

Til listen blev valgt i alt 20 mennesker, der viser en levende og politisk bred unionsmodstand, og den gode stemning på landsmødet var ikke til at tage fejl af.

Unionsafstemning hovedtema

Den politiske diskussion af den nye forfatning blev ikke levnet meget plads på landsmødet pga. den pressede dagsorden. Ledelsen i Folkebevægelsen har stadig svært ved at håndtere karakteren af den kommende afstemning ikke ligner nogle af de foregående. Parlaments-

valget ligger i vejen for det udbredte ønske fra især DKP/ML om allerede nu at placere alle aktiviteterne i et netværk a la Euro Nej-kampagnen (en bevægelse, som af DKP/ML tilskrives valgsejren i 2000, hvilket imidlertid ikke er helt så entydigt).

At teksten i den nye traktat indeholder alle de centrale elementer fra det allerede eksisterende traktatgrundlag for EU, betyder, at man heller ikke kommer uden om at vægte Danmarks samlede forhold til EU i kampagnen.

Det, der ligger i konventets udkast til forfatningstraktat, er, at samtlige de traktater, der har været til afstemning i Danmark, er blevet bygget ind i en ny traktat sammen med nye elementer,

som har været under udvikling, hvoraf Charteret om Grundlæggende Rettigheder står som det mest betydningsfulde (*se boksen*)

En vis forvirring i FB's ledelse afspejles bl.a. af, at der ikke lå nogen klar aktivitets- eller kampagneplan klar.

Taktikken er der til gengæld fuldstændig enighed om: Unionsforfatnings er et hovedtema i valgkampen til parlamentsvalget. Valget står, om Danmark skal være en delstat i et føderalt Europa eller bevare sin selvstændighed.

Nogle svagheder

Valggrundlaget indeholder både en politisk platform og en række organisatoriske elementer – og samlet set er der *ikke* tale om en virkelig klar platform for den konsekvente EU-modstand. På den anden side er der heller ikke tale om væsentlige indrømmelser til f.eks. Enhedslistens ønsker om, at Liste N primært skal bekæmpe EU's politik og nedtone selvstændigheds-elementet.

KPiD og DKP/ML havde igen i år besluttet sig for, at de ikke ønskede andre progressive kræfter i ledelsen end dem, der støtter deres politik. Det gik bl.a. ud over en række erfarne og kvalificerede mennesker, der fuldstændigt ufortjent havnede som suppleanter til forretningsudvalget, mens de to partier ved at slå sig sammen og optræde samlet selv har sat sig tungt på et uforholdsmæssigt stort antal pladser. En uansvarlig linje, der mere end noget andet truer enheden og dermed chancerne for at vinde ved det kommende EU-parlamentsvalg og folkeafstemningen om forfatningen.

Ungdomsarbejdet er kommet i gang igen efter en død periode. Rina Kari blev valgt som kandidat på Liste N, og en række unge energiske mennesker gav på deres måde Folkebevægelsens landsmøde luft under vingerne. I denne sammenhæng er det yderst interessant, at 70 % af de 18 til 21-årige stemte NEJ i den svenske euroafstemning.

Folkebevægelsens Ungdom FBU har landsmøde den 21. november.

Det nuværende traktatgrundlag

Rom-traktaten i 1972

Indførelsen af direkte valg til europaparlamentet kom ikke til folkeafstemning i Danmark

EF-pakken med det indre marked i 1986

Den europæiske union i 1992

Edinburgh 1993

Amsterdam traktaten 1998

Nice-traktaten kom ikke til afstemning i Danmark

Danmarks særlige stilling angående Schengen er også blevet glemt gennem årene. Danmark har et forbehold i det nuværende traktatgrundlag, men regeringen besluttede at tiltræde bestemmelserne på bilateral basis. Denne særstilling vil også blive ændret med en ændring af det retlige forbehold.

EU-modstanden klar på liste N

Over 200 deltagere fra lokale komitéer af Folkebevægelsen mod EU vedtog på landsmødet et valgprogram og valgte 20 kandidater til Folkebevægelsens liste N, som opstiller til EU-parlamentet i 2004.

Stemmetallene var meget entydige, da der blev valgt de tre spidskandidater. Det blev henholdsvis Ole Krarup, Ditte Staun og Karina Rohr Sørensen, som gennem længere tid har været organisationens talspersoner.

- Men listen tæller mange andre stærke kandidater fra hele landet. Aldersmæssigt spænder vi fra 18 til 69 år. Listen har "kun" 9 kvinder, men de er til gengæld placeret i toppen, siger Poul Gerhard Kristiansen, landssekretær i Folkebevægelsen mod EU.

- Vi har et folketingsmedlem fra Enhedslisten og en radikal, muslimsk kvinde på listen. Og det er vist første gang i Norden, at en muslim opstiller ved valget til EU-parlamentet. Men det væsentlige er, at alle 20 kandidater er gode fortalere for EU-modstanden i Danmark, tilføjer han.

Liste N's 20 kandidater er opstillet i nedenstående rækkefølge:

1. Ole Krarup

68 år. Helsingør. Medlem af EU-parlamentet. Professor dr.jur. Medlem af Enhedslisten.

2. Ditte Staun

26 år. Århus. Studerende (statskundskab). Medlem af Det Radikale Venstre.

3. Karina Rohr Sørensen

28 år. København. Socialrådgiver. Medlem af DKP/ML.

4. Majbrit Berlau

26 år. København. Studerende (socialrådgiverudd.). Medlem af Enhedslisten.

5. Affra I. Khallash

38 år. København. Født i Bagdad. Redaktør og leder af tv-stationen A TV. Medlem af Det Radikale Venstre (NY).

6. Niels Eriksen

34 år. Vanløse. Gymnasielærer. Med-

lem af Enhedslisten.

7. Kirsten Normann Andersen

41 år. Hørning. Sygeplejerske. Formand for FOA i Århus.

8. Thorkild Sohn

52 år. Husby. Efterskoleforstander. Medlem af Retsforbundet.

9. Søren Søndergaard

48 år. Gladsaxe. Metalarbejder. Medlem af Folketinget for Enhedslisten (NY).

10. Rina Ronja Kari

18 år. København. Gymnasieelev.

11. Christian Thygesen

53 år. Viborg. Gartnermedhjælper. Uden for partierne.

12. Anne Bundsgaard

50 år. Vanløse. Uden for partierne.

13. Kirsten Annette Christensen

53 år. København. Pædagog. Områdeformand i LFS inden for FOA. Medlem af DKP/ML.

14. Tue Sylvest

23 år. Odense. Studerende (statskundskab). Medlem af Retsforbundet.

15. Jan Møgelbjerg

44 år. Østbirk. Redaktør. Uden for partierne, tidligere medl. af Retsforbundet.

16. Kit Aastrup

52 år. Århus. Socialrådgiver. Formand for Samarbejdet mellem Arbejdere og Akademikere. Medlem af Enhedslisten.

17. Preben Kristensen

Bramming. Arbejdsmiljøkonsulent. Medlem af KPID.

18. Jan Høgføldt

49 år. Holstebro. Togfører og tillidsmand ved Arriva. Medlem af KPID.

19. Gustav Sieg Sørensen

53 år. Hørdum. Medlem af Det Radikale Venstre.

20. Holger Nielsen Garner

69 år. Ry. Forfatter, konsulent. Tdl. leder af Øm Kloster Museum. Uden for partierne.

Fra valgkampens surrealisme

Kommentar af Franz Krejbjerg

Forleden hørte jeg en ung pige fra Venstre tilgive EU for at være usexet, fordi uden EU ville hele hendes verden jo bryde sammen. Hun ville ikke kunne rejse til andre lande, have råd til mobiltelefon, politiet ville ikke kunne fange internationale forbrydere, og hun ville ikke kunne købe appelsiner i Netto.

Hun må jo leve i et parallelt univers, tænkte jeg beroligende ved mig selv, og jeg havde da også fortrængt oplevelsen, til jeg læste en kronik af en herre, der tilsyneladende kommer fra samme sted.

Hr. Mogens Lykketoft, tidligere udenrigsminister, tilgiver EU sine fejl og mangler, fordi EU er *'det største fremskridt for civiliseringen af samarbejdet mellem nationalstater, der nogen sinde er skabt'*.

Det er svært ikke at sende en frygt-som tanke til de lande, der gennem tiderne har været og stadig er underkastet europæisk civilisering.

I en valgkamp er ingen løgn for underlig, til at den ikke skal fyres af. Lykketofts store knald bliver brændt allerede af i overskriften: *"EU - vores værn mod USA"*.

Danmark står dog ikke umiddelbart over for at blive invaderet – men resten

af verden er til gengæld forsvundet, og Bush jr. er sikker på at blive genvalgt:

"Et Europa, der arbejder bedre og tættere sammen, er det eneste tænkelige værn mod en verden, hvor alle væsentlige beslutninger i politik og økonomi træffes af en ultrakonservativ regering i USA og af nogle få gigantiske koncerner. Et Europa, der kan gøre fremskridt mod en fælles udenrigspolitik, er den eneste chance for et modspil og et ligeværdigt partnerskab med USA, og for at påvirke den amerikanske politik. Efter min mening er det vanskeligt at være skeptisk over for Bush-administrationens globale kurs og på samme tid sætte sig imod et tættere europæisk samarbejde."

Enten er I med os, eller I er med terroristerne. Denne falske demagogi er et af kendetegnene ved denne verdens sande despoter. Når Lykketoft opstiller svaret, at enten er man for EU, eller også støtter man USA, så fornægter han jo eksistensen af regeringens politik, den vigtigste alliancepartner i ja-kampagnen.

Det kan undre, at han ikke kan forestille sig et selvstændigt og alliancefrit Danmark, der ikke deltager i nogens

imperialistiske røverkrige. Det er ellers ikke særlig svært, hvis man prøver.

Den af navn fungerende udenrigsminister Per Stig Møller trak på skuldrene og brugte lidt af sin taletid på det konservative landsmøde til at mindes de gode tider, før Lykketoft blev supereuropær:

"Hvad var det nu, en socialdemokratisk statsminister sagde efter 11. september? Jo, det var vist "Skulder ved skulder"."

Hvad vil Lykketoft mon garnere sin euforiske ja-trang med den dag, Demokraterne kommer tilbage i det Hvide Hus? Og skal vi nedlægge mobilnettet, når vi har stemt nej?

Valgkampen er på vej.

Noter:

EU-borger og hvad så?

Synspunkt af Ellen Trane Nørby, Præsident for LYMEC – Liberal Ungdomsorganisation i Europa og kandidat til Europaparlamentet for Venstre.

DR Debat.

EU – vores værn mod USA

Kronik Berlingske Tidende 31.10.03, Mogens Lykketoft.

Brian Mikkelsen støtter fortsat naziradio

Skandalen omkring naziradioen i Greve fortsætter.

I år har radioen modtaget forhøjet støtte – og selvom kulturminister Brian Mikkelsen i februar lovede, at han ville sætte en stopper for strømmen af racistisk propaganda fra Radio Oasen, sker der ingenting.

Tværtimod er nazisterne sikret kulturstøtte også i 2004.

Danmark er det eneste land i verden, der i strid med FN's racismeparagraf og på trods af adskillige FN-henstillinger fortsætter med at give nazister statsstøtte.

I årevis afviste den socialdemokratiske Nyrup-regering at inddrage støtten til Jonni Hansen og Co. Efter stærkt pres fra bl.a. Folkebevægelsen mod Nazisme og Aktive Modstandsfolk erklærede den konservative kulturminister Brian Mikkelsen i februar i år, at han ville stoppe tilskuddene til radio Oasen.

Dengang kaldte Brian Mikkelsen det 'helt grotesk', at radioen blev finansieret af skatte kroner, og han lovede at gøre noget ved det.

- Vi er glade for de offentlige tilskud, som virkelig har hjulpet os til at udvikle vores radio, sagde nazifører Jonni Hansen.

Statsstøtten bevirker, at nazi-radioen sender hele 3.000 timer radio om året.

Men Brian Mikkelsen har ikke stoppet noget som helst. En arbejdsgruppe nedsat af ministeren har undersøgt 'mulighederne for at stoppe tilskuddet'. Det var desværre ikke muligt!

Forny et straffesag mod Lars og Rune afvist

Nyt nederlag for anklagemyndigheden

Den 28. oktober behandlede Østre Landsret anklagemyndighedens ønske om at genoptage retssagen mod de to maleraktivister Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen, der den 18. marts kastede rød maling på hhv. stats- og udenrigsministeren, da disse forkyndte, at de ville sende Danmark i en ulovlig krig.

Anklagemyndigheden ville have skærpet straffen på henholdsvis 3 og 4 måneders fængsel, som de to aktivister blev idømt ved Københavns Byret i slutningen af maj. Dengang blev de begge løsladt, fordi de havde afsonet dommen med mere end 70 dages varetægtsfængsel. Senere har Højesteret kendt den lange varetægtsfængsling, som havde karakter af en politisk forhåndsstraf, fejlagtig.

Landsretten tilføjede anklagemyndigheden et nyt nederlag. Den afviste simpelthen sagen, fordi anklagemyndighed og politiet havde forkyndt anken for sent for de to aktivister.

Politiet påstod, at det var, fordi de to havde søgt at skjule sig. I retten blev det godtgjort, at Lars og Rune ikke var gået under jorden, men havde levet normalt. Derfor afvist sagen.

Dermed er straffesagen mod de to aktivister formentlig slut, selvom anklagemyndigheden frem til den 11. november kan anke landsretsafgørelsen til Højesteret.

Efter den tidligere Højesteretskendelse er det imidlertid usandsynligt.

Tilbage står en civil sag anlagt af Folketinget mod de to maleraktivister med et krav på nøjagtig 119.455,75 kr. for at få fjernet nogle pletter rød maling fra et gulvtæppe.

I forvejen blev de to ud over fængselsstraffen ved byretten idømt erstatning for jakker samt sagsomkostninger til et beløb på godt 52.000 kr.

Det er ikke muligt for dem at få erstatning for den lange varetægtsfængsling, som Højesteret kendte uberegtiget.

Efter afgørelsen i landsretten sagde Rune Eltard-Sørensen:

- Nu kan vi kæmpe videre, uden at det handler om en smule rød maling. Nu kan der sættes fokus på det egentlige: at Fogh og Per Stig Møller har gjort Danmark til deltager i en ulovlig krig og besættelse på baggrund af løgn.

Operation Dagsværk 2003: Piger til salg

Operation Dagsværk provokerer stadig til handling. Det viser de mange reaktioner på årets projekt "Piger til salg", hvor et rekordstort antal dagsværkere onsdag den 5. november satte Danmark på den anden ende. Trafficking – handel med mennesker – er ikke kun et problem i verdens fattigste lande, men et problem de danske elever kan opleve i deres egen hverdag. Derfor har årets projekt skabt hed debat på landets skoler.

Forkvinde for Operation Dagsværk, Hannah Kirstine Anbert udtalte op til D-dag: *- Emnet er kontroversielt, men alligevel deltager et rekord stort antal unge i år. 35.000 elever arbejder for underprivilegerede cambodjanske piger, og slår fast at de vil tage stilling til og handle på nogle af verdens mere komplicerede problemstillinger.*

Resultat: Naziradioen får også støtte i 2004.

- Radio Oasen får et basistilskud i 2004, som alle lokalradioer får, når de sender et vist antal timer. Det er et tilskud, som man har krav på ifølge loven, forklarer direktøren for Mediesekretariatet under Kulturministeriet, Erik Nordahl Svendsen.

Brian Mikkelsen har meddelt, at det fortsat er hans hensigt at lave reglerne om, så der kan sættes en stopper for tilskuddene til nazi-radioen. Men han tør ikke love, at det kan blive før 2005.

- Målet er at sikre, at vi ikke automatisk betaler støtte til radioer, der viderebringer ekstremistiske synspunkter. Og jeg håber at have de nye regler klar til at træde i kraft fra den 1. januar 2005, siger han nu til P3 Nyheder.

Det er langtfra første gang, politikere lover, at det bliver stoppet næste år.

Det er faktisk årligt tilbagevendende, når det gælder Radio Oasen.

I år gav det 78.000 kroner til nazisterne. Og nazifesten er sikret også næste år.

På så mange andre områder viser kulturministeren og regeringen stor handlekraft. Men nazisterne er undtaget. Hvem eller hvad forhindrer regeringen med det snævre folketingsflertal baseret på Dansk Folkeparti i f.eks. at lovgive mod offentlige tilskud til nazister? Støtten er en klar overtrædelse af folkeretten. Eller er det derfor?

Til gengæld har staten rent administrativt fjernet den offentlige støtte til Folkebevægelsen mod Nazisme og en lang række andre antifascistiske organisationer. Tilskud via tipsmidlerne er simpelthen faldet bort for den aktive antinazisme, mens nazisterne samtidig forgyldes.

Landsdækkende tillidsmandsmøde om overenskomstfornyelsen i 2004

Initiativet "OK 2004" afholdt lørdag den 25. oktober et landsdækkende tillidsmandsmøde i Nørrebrohallen for at sætte næste års overenskomstkamp på skinner.

En række krav blev vedtaget. Heriblandt 35 timers uge, 110 kr. i mindsteløn og etårige overenskomster. Omkring 130 deltog, hvilket ikke gav anledning til den store euforiske stemning.

Storkonflikten i 1998 skræmte arbejdsgiverne og forbundslederne i fællesskab. Parterne hylede efterfølgende i samme kor: aldrig et 1998 igen. Siden har de på mange måder besværliggjort – hvis ikke umuliggjort – muligheden for en ny storkonflikt. Et af trickene var indgåelse af en fireårig overenskomst i år 2000. Der er derfor et ekstra stort behov for en mobilisering til næste års OK-fornyelse.

Nørrebrohallen i København var udset til at danne rammen for opstarten til denne nye bevægelse på initiativ af OK 2004, som er en fortsættelse af de sidste to centrale overenskomster i 1998 og 2000.

Baggrundsmaterialerne – udarbejdet af Frank Aaen, tidl. folketingsmedlem for Enhedslisten – redegjorde for en produktivitetsforøgelse på 15 pct., mens reallønnen kun var steget med 5 pct., hvilket blandt andet indeholder betaling til pensioner, hvorfor det overhovedet er et spørgsmål, om der reelt har været en reallønsfremgang i perioden. Der er siden 1991 gået 50.000 arbejdspladser tabt, hvilket bevirker, at den regulære arbejdsløshed er på mere end 800.000, i modsætning til de officielle statistikkers 170.000.

Forsamlingen var da heller ikke uenig om, at der er grund til at kræve

ind, hvad fire år har sat til, og som aktionærer og direktører har profiteret af.

De vedtagne krav bestod i uprioriteret rækkefølge af:

- * **Mindstelønnen hæves til 110 kr. pr. time**
- * **Ferieprocenten forhøjes til 16 pct.**
- * **Forhøjelse af feriefridagsbetalingen**
- * **12 kroner mere i timen til lærlinge og ungarbejdere**
- * **Forhøjelse af SH-betalingen**
- * **35 timers arbejdsuge**
- * **30 timers arbejdsuge på skiftehold**
- * **Afspadsering af alt overarbejde**
- * **Etårige overenskomster**

Samt en række mindre betydende krav.

Kravene er i det store og hele et godt udgangspunkt, hvor arbejdstidskravet er alt for defensivt. I baggrundsmaterialerne opsummeres det, at nedsættelsen fra 40 til 37 timer ugentligt ikke gav noget omslag i flere arbejdspladser. Med de erfaringer i bagagen burde arbejdstidskravet hedde 30 timers arbejdsuge.

Lakmusprøven for initiativet bestod i, hvorvidt kræfterne bag initiativet for alvor ville skabe den bevægelse, der er mulighed og behov for på et grundlag, der lever op til den samlede arbejderklassens behov.

Her dumpede initiativet fælt. Først efter diskussion lykkedes det at få tilføjet en passus om, at finanslovens indbyggede angreb på de supplerende dagpenge må besvares med protester.

Udkastet til udtalelse fastslog, hvad dokumenterne allerede op til mødet havde skitseret, at bevægelsen skal bygge på en stærk opbakning til forhandlerne.

Det blev med syvtommersøm slået fast, at OK 2004 ikke er et alternativ til fagbevægelsen, dets top eller forhandlerne. Blandt andet var Tove Møller Pedersen, forbundssekretær KAD, og Peter Hougård Nielsen, formand for bygningsgruppen TIB, inviteret som oplægsholdere. De undlod ikke at gøre opmærksom på, at næste års overenskomstfornyelse i grundtræk allerede er strikket på plads, hvoraf et af hovedkravene er en rejsning af pensionsindbetalingerne fra 9 til 15 pct. Der var ikke megen appel at spore hos de to, som da også stort set talte for døde ører.

I det hele taget var der ikke megen gejst at spore hos de 120-130 deltagere – ud af omkring 160 tilmeldte. Bredden var heller ikke noget at skrive hjem om. Adskillige fagforeninger havde tilmeldt delegationer på 6-12 personer. Således var 85 tilmeldte – halvdelen – knyttet til blot 10 fagforeninger. Stemningen og den lille deltagelse blev da også meget rammende påtalt af en af deltagerne:

- Der var mere røg i lokalet i gamle dage.

De ledende kræfter i initiativet, der stort set rummer hele spektret fra SF over Enhedslisten til DKP/ML og KPiD, ønsker ikke at tage livtag med topforhandlerne, som de erklærer deres opbakning til. De ønsker ikke en massemobilisering.

Den kommende overenskomstbevægelse er i allerhøjeste grad afhængig af, hvorvidt man lokalt på arbejdspladserne begynder at røre på sig. Her spiller de store arbejdspladser naturligt nok en central rolle. Hvis den kommende bevægelse samtidigt forbinder sig med de af Frank Aaen omtalte 800.000 udstødte, så kan der virkelig komme fysik bag kravene.

-gri

Fortsatte havnearbejderprotester mod EU-direktiv

I slutningen af september strejkede titusinder af europæiske havnearbejdere mod et EU-direktiv, der ville fratage dem retten til at laste og losse.

EU-kommissionen og parlamentet har efterfølgende aftalt et kompromis, der ikke ændrer afgørende ved direktivet. Fagbevægelsen garanterer flere protester.

Den 29. september kulminerede flere måneders aktioner, protester og demonstrationer med en 24 timers strejke i stort set alle større havne i EU. I Rotterdam og Spanien, hvor omkring 20.000 havnearbejdere var på gaden, demonstreredes med krav om, at EU ændrede deres direktiv radikalt.

Direktivet vil fratage havnearbejdernes ret til at laste og losse skibene. I stedet giver forslaget søfolkene ret til at udføre dette arbejde. I mange tilfælde er søfolkene ringere lønnet, hvorfor arbejdsgiverne naturlig nok foretrækker deres arbejdskraft. Det vil omvendt underminere havnearbejdernes arbejdspladser.

Siden har EU-kommissionen og EU-parlamentet besluttet et kompromis i en lidt ændret form. Direktivet er planlagt til at være gennemført inden for en femårig periode. Tidshorizonten er naturligvis fastsat ud fra en glidende gennemførelse, der gør det lettere at splitte modstanden. Kompromiset er imidlertid ikke tilfredsstillende for havnearbejderne:

- Der er ikke ændret en tøddel. Direktivet indebærer fortsat, at politikerne skal vedtage en lov, der forbyder dele af havnearbejdernes overenskomst, konstaterer Svend Erik Christensen, formand for SiD-Transport i Esbjerg, til dagspressen.

Ud over at antaste havnearbejdernes arbejdspladser slår parlamentet, kommissionen og direktivet fast med syvtommersøm, at den såkaldte "danske overenskomstmodel", hvor arbejdsmarkedets parter selv forhandler, er afgået ved døden. Dette principielle indhold vedrører hele arbejderklassen:

- Vi taler om et direktiv, der overhovedet ikke har været forhandlet mellem nogen parter på arbejdsmarkedet. Det lover ikke godt for den danske model, fastslår Svend Erik Christensen, mens han i samme åndedrag garanterer, at der ikke er ro på bagsmækken:

- Protesterne vil ikke løje af.

-gri

Havnearbejderne er udsatte overalt i verden i disse år. Her fra en protestdemo i Australien.

DI: Sælg Posten til tyskerne

"Verdammt" udbryster den tyske postchef i Post Danmarks reklamer, efter han har konstateret, at de danske postbude løber fra alverdens postelskaber. Står det til Dansk Industri (DI), som er en af Danmarks mest magtfulde organisationer, så bør trafikminister Flemming Hansen (K) sælge 25 pct. af aktierne i Posten til den tyske konkurrent, når han sidst på året forventer at udbyde dem til salg.

Ledelse og de faglige organisationer i Post Danmark har allerede tidligere udtrykt enighed om, at et kommende salg bør gå til en strategisk alliancepartner, hvor Deutsche Post er den mest oplagte mulighed.

Udstødningen fortsætter med at stige

De 14 regionale arbejdsmarkedsråd er enige: Arbejdsløsheden vil stige i årets sidste kvartal med 14 pct. i forhold til samme kvartal sidste år. Enigheden bygger på virksomheders rapporter om massefyringer, hvilket altså gør udsagnet til en forudsigelse, der er substans i.

I forvejen er arbejdsløsheden steget voldsomt og er senest toppet med 6.400 flere ledige i september. Det bringer det officielle antal dagpenge-modtagere op på 176.900, hvilket er en meget liden flatterende rekord over fem år.

Ønsketænkning fastholdes

Sidste års arbejdsmarkedsreform gav løfte om 87.000 flere ansatte i år 2010. Siden er arbejdsløsheden steget markant, og beskæftigelsen er faldet. Beskæftigelsesminister, Claus Hjort Frederiksen (V), kom da også i uføre, da han i sidste uge betroede en række arbejdsgivere, at det mål ikke kan holdes. Talen kom på ministeriets hjemmeside, men blev straks ændret, da indholdet kom for finansministerens øren. Thor Pedersen undskyldte sin ministerkollega med, at han havde refereret til en forkert rapport. Finansministeren har selv forskyldt skubbet sin troværdighed ud på et sidespor, så hvem tror mon nu på, at regeringens politik vil bringe 87.000 flere i arbejde?

Israel: Mord på øjenvidner

Rachel Corrie

Tom Hurndall

James Miller

Den 11. april blev den 22-årige Palæstina fredsvagt Tom Hurndall på snigskyttevis skudt i bagehovedet af en israelsk soldat, mens han iagttog IDF's optræden i den udsatte palæstinensiske by Rafah i et forøg på at beskytte kvinder og børn.

Siden nedskydningen har Tom Hurndall, som var studerende ved Manchester Metropolitan University ligget hjerneskadet og i vegetativ tilstand på et hospital i Putney, London.

Der er ikke noget håb om, at han nogensinde vil komme ud af den tilstand. Nu har engelske læger i samråd med hans familie taget juridiske skridt for at kunne afslutte hans liv.

Til BBC siger en ven af familien:

- Hans familie accepterer, at Tom i

sine papirer gjorde det klart, at hvis noget i denne retning skete, ville han ikke ønske at blive holdt kunstigt i live. De er glade for denne udtalelse og betragter det som en testamentarisk bestemmelse.

Den israelske anklagemyndighed har for nylig iværksat i militærpolitiundersøgelse af nedskydningen efter at Tom Hurndalls forældre har presset på.

Forældrene, Anthony og Jocelyn Hurndall fra Tufnell Park i det nordlige London hævder, at en rapport fra IDF – den israelske hær – er unøjagtig og et 'primitivt forsøg på tilsløring af sandheden'.

Anthony Hurndall, der er sagfører, har selv foretaget en undersøgelse, som

omfatter øjenvidneberetninger, ekspertudtalelser, fotografier og videooptagelser samt interviews med personale fra den israelske hær.

Han kom til følgende konklusion:

- Dette er et mordforsøg. Hvis Tom dør, og det er sandsynligt, så vil det være mord.

Vidner gøres tavse ...

Den 16. marts blev den amerikanske fredsvagt Rachel Corrie overkørt og dræbt af en israelsk bulldozer som den første internationale fredsvagt. Nogle uger senere blev Tom Hurndall dødeligt ramt, og den 2. maj blev den engelske dokumentarfilmfotograf James Miller skudt i hovedet på nært hold af israelsk militær. Mange internationale fredsvagter er siden da blevet såret eller mishandlet af israelske myndigheder, der med terroren i foråret søgte at skræmme fredsvagter fra at komme til Palæstina. Mange er blevet arresteret og efterfølgende udvist.

Den engelske filmand John Sweeneys dokumentarfilm "When Killing is Easy" om den israelske besættelse blev vist i søndags på BBC. Sweeney var ven af den dræbte fotograf James Miller, der blev skudt om natten. Han siger:

- James var den bedste operatør krigszoner, jeg nogensinde har mødt. Da han blev dræbt viftede han med et hvidt flag, som han belyste med en lommelygte.

- Et hvidt flag er det internationalt mest kendte symbol på fred og overgi-

Mordet på Rachel Corrie

velse, så han udgjorde helt klart ingen form for trussel. Israelerne har det bedste nattesyn-udstyr i verden, takket være amerikanerne, og de vidste, at James var journalist, fordi han tidligere på dagen havde anråbt dem. Elementære regler blev ikke overholdt.

Han tilføjer:

- Det skal ikke være op til mig at sige, at israelerne har en bevidst politik for at dræbe neutrale observatører, men det er lige præcis det, Tom Hurndalls far siger i vores dokumentar. Jeg er i al fald sikker på, at det regiment, som dræbte James var skydegale.

Anthony og Joselyn Hurndall - den myrdede fredsvagt Tom Hurndalls forældre.

... men forgæves

De israelske 'undersøgelser' af drabene på besværlige øjenvidner resulterer rutinemæssigt i det samme som når massakrer på palæstinensere undersøges: total frikendelse af hæren og de ansvarlige.

De israelske myndigheders forsøg på at bremse for strømmen af internationale observatører med terror har været lige så forgæves som ved stramning af mulighederne for at besøge Palæstina og indførelsen af en deklaration, som alle internationale fredsvagter skal underskrive ved ankomsten. Den friholder israelsk militær for ethvert ansvar, uanset hvad der måtte ske – en slags 'Jeg tillader hermed at jeg bliver skudt'-erklæring.

Disse skridt har ikke kunnet forhindre den internationale solidaritet med palæstinenserne og kampagnen mod apartheidmuren og den ulovlige besættelse i at vokse sig stadig stærkere.

Limousine-Kaj

Det store erhvervskort ligger lige foran.

Efter seks ugers intenst kursusvirksomhed på op mod 37 timer om ugen har vi lært hinanden godt at kende. I vores mangfoldighed af svage og stærke sider har vi mange ting til fælles. Vi har alle udikig på en mulighed for at bruge vores nye kort som adgangsbillet til en arbejdsplads, hvor vi foreløbig er sikret en fast indkomst. Det afspejler også, at vi alle repræsenterer samfundets nederste tjenere. Aldersspredningen dækker hele det erhvervsaktive spektrum. Alderspræsidenten kan snart gå på efterløn, men ønsker det ikke. Hans er fyldt 59, trykker af erhverv, og har fortsat lyst til at virke i det pulserende. Hans ved godt, at det er med udsigt til en plads som buschauffør i den københavnske myldretrafik. Det huer ham ikke, men han er bevidst om, at det er hans eneste mulighed ud over rengøringsbranchen. Andre spekulerer i handicapkørsel, og enkelte er fristet til at prøve kræfter som langturschauffører med rejseselskaber til sydligere badeferier eller nordligere skiture.

Vores buket af sammenhold rummer faktisk kun en enkelt torn. Vores 28-årige Kaj har fra første dag pralet med sin fritidsbeskæftigelse som limousinefører. I starten bar alle over med ham. Det skulle jo ikke være en belastning for ham, at han følte, han var noget ved musikken, men som tiden er gået, så er han kørt længere ud på et sidespor. Det skulle nemlig vise sig, at Kaj med sit behov for at være i centrum var i stand til at forlænge enhver lektion med totalt uvedkommende kommentarer og spørgsmål:

- Den færdselstavle står der ikke længere, fastslog han, da vi var bænket til at se instruktørens ferie billeder, der bestod af københavnske færdselstavler. Tålmodighedstærskelen på holdet var meget forskellig, men det lykkedes Kaj at samle hele holdet mod egen person, uden han er klar over det.

Til daglig fungerer han i militæret, som betaler hans kort, hvilket tydeligt afspejler sig i hans entusiasme – eller

rettere sagt mangel på samme. Dumper han, betaler vores skattekrone jo blot ekstra køretimer og ny prøve. Han kommer konsekvent flere timer for sent, hvorefter han erobrer scenen til alles irritation. Kaj kan trøste sig med, at kurset er ved at være overstået, hvorfor der ikke er nogen, der gider tage konfrontationen, men vi nyder alle at sætte ham lidt på plads.

Fredag var sidste dag inden næste uges køreprøver. Alle var indstillet på tidlig fyraften, hvorfor det praktiske kendskab til busserne og deres indretning var noget, der skulle overstås om formiddagen. Da frokostpausen nærmede sig, og alle var mættet af bussens nødudgange, brandslukkere, pålagte forskrifter om passagerantal m.m. meldte trangen fra Kaj igen. Han havde ikke været i centrum i de seneste fem minutter:

- Det er vel meningen, at vi efter frokost skal lære at sætte snekæder på dækkene?

Hovedrysten, himmelvendte øjne og andre reaktioner gik gennem vores flok, hvor enkelte hurtige tog situationen i egen med et dristigt udsagn:

- Det har Poul vist os, men der var du jo heller ikke til stede, postulerede vi skråsikkert, så godt vi kunne i bevidstheden om, at det var en lodret løgn. Vores instruktør var heldigvis med på den. Kaj valgte lav profil. Det var ikke første gang.

Et par dage forinden var Kajs militære sindelag løbet af med ham. Han havde rodet sig ud i en på forhånd tabt diskussion om USA's rolle i Irak. Hans havde på dagen medbragt sit ti-årige barnebarn, som var alles øjsten. Midt under diskussionen blandede barnebarnet sig:

- USA har lavet mange ting. De har sendt mange mænd til månen. Måske skulle de sende nogle flere. Den amerikanske præsident for eksempel.

Kommentaren faldt i al uskyldighed uden forståelse for, at den afgjorde al diskussion.

Det var kun Kaj, der ikke fandt den passende, men selv han valgte fornuftigt nok at tie. Slaget var tabt. *reno*

Fjern apartheidmuren

Israel er i gang med at opføre en mur på den palæstinensiske Vestbred. Det er en mur, som vil ødelægge hverdagen for hundredtusinder af palæstinensere: Den splitter landsbyer og familier, den ødelægger jordens afgrøder, den besværliggør skolegang, adgang til arbejdspladser og sygehuse. Og så er den udtryk for Israels fortsatte kolonisering af Palæstina (på samme måde som de illegale bosættelser er det), idet Israel med opførelsen af muren stjæler noget af den mest frugtbare jord fra Vestbredden og tvinger 60.000 palæstinensere fra Vestbredden over på den 'forkerte' side af muren.

Muren kaldes af palæstinenserne for Apartheidmuren - med henvisning til det brutale apartheidregime i Sydafrika. Da FN's generalfor-

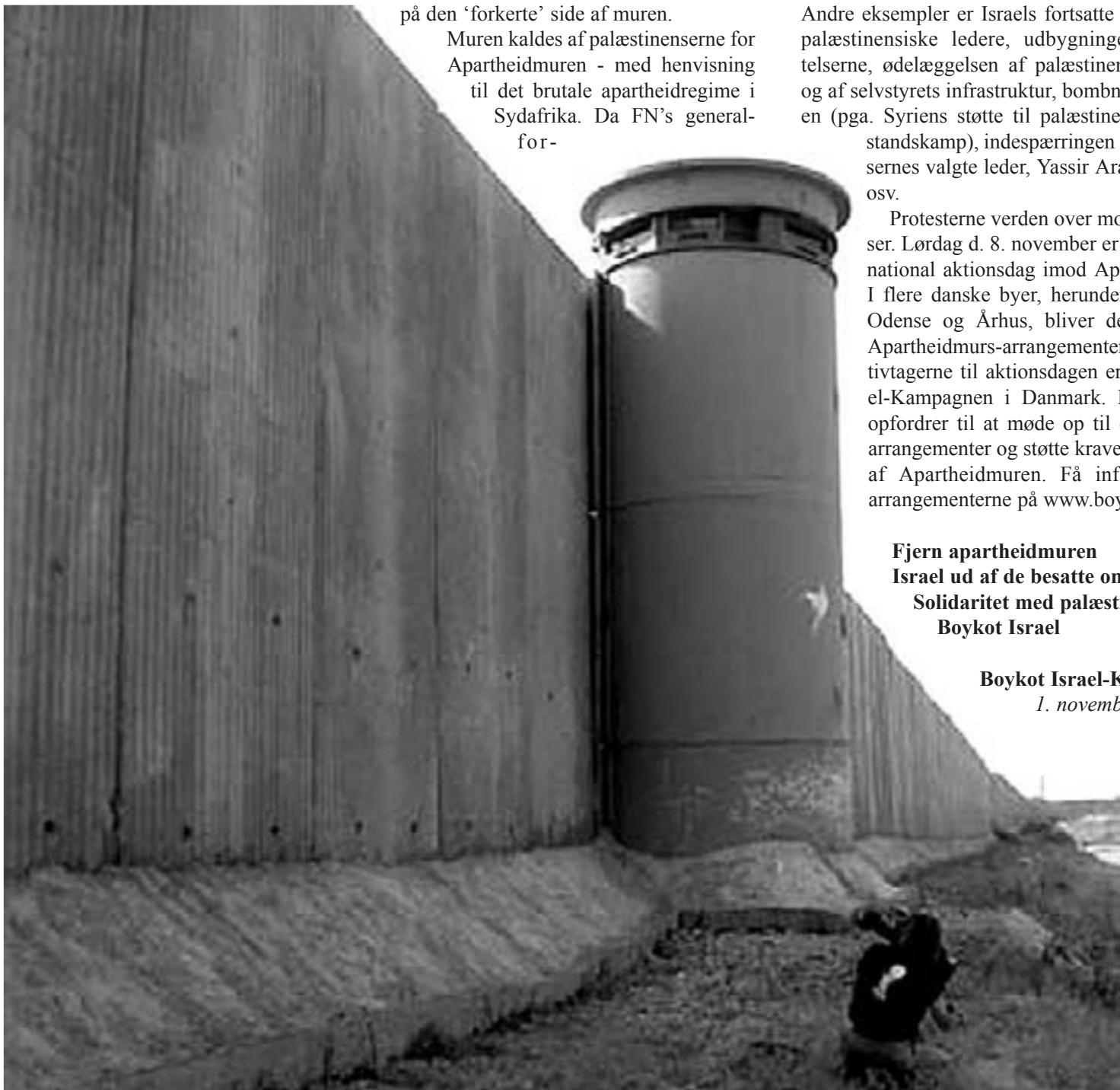
samling for nylig vedtog en udtalelse om de 'hegnet', udtalte Israel at mange omstændigheder ville fortsætte bygningen af 'hegnet'. Det sagde Israel i sikring om opbakning fra supermagten USA og med Israel og et par småstater - var stemte imod FN-resolutionen. Resterne af samfundet var enige om at fordømme muren.

Muren er kun et af mange eksempler på krigeriske adfærd og manglende vilje til fred. Andre eksempler er Israels fortsatte palæstinensiske ledere, udbygning af bosættelserne, ødelæggelsen af palæstinensisk infrastruktur, og af selvstyrets infrastruktur, bombning af civilbefolkningen (pga. Syriens støtte til palæstinensisk oprørskamp), indespærringen af palæstinensernes valgte leder, Yassir Arafat osv.

Protesterne verden over mod muren fortsætter. Lørdag d. 8. november er der en international aktionsdag imod Apartheidmuren. I flere danske byer, herunder København, Odense og Århus, bliver der afholdt arrangementer. Apartheidmurs-arrangementerne omfatter bl.a. tivtagerne til aktionsdagen er en del af el-Kampagnen i Danmark. I København opfordrer til at møde op til arrangementer og støtte kravene om nedrivning af Apartheidmuren. Få information om arrangementerne på www.boykotisrael.dk

**Fjern apartheidmuren
Israel ud af de besatte områder
Solidaritet med palæstinenserne
Boykot Israel**

Boykot Israel-Kampagnen
1. november

muren

, der kritisere-
n under alle
geriet af 'sik-
ker forvisning
der – sammen
de eneste, der
n af verdens-
apartheidmu-

oler på Israels
lje til dialog.
likvidering af
en af bosæt-
nsiske boliger
ingen af Syri-
nsernes mod-
af palæstinen-
af osv., osv.,

od muren vok-
gjort til inter-
artheidmuren.
r København,
er organiseret
r. En af initia-
Boykot Isra-
Boykot Israel
de forskellige
et om fjernelse
ormation om
ykotisrael.dk.

nråder
inenserne

Kampagnen
ber 2003

Hjemkomst

Af David Rovics

Jeg ka' ikke la' vær'.
Jeg er ligeglad med om I synes
analogien strækkes for langt.
Når jeg ser jer tvinge buschaufføren
til at klatre ind og ud
op på og ned fra taget på hans bus
for jeres fornøjelses skyld
i timer i den nøgne sol
så tænker jeg på hvordan vi engang
måtte danse og synge for dem
mens de skød vores forældre.
Når jeg ser jer holde den kvinde
og hendes mand tilbage
ved checkpoint
mens hun har veer
og I står der
lytter til hendes skrig
ser på mens hun føder
på bagsædet af en taxa
så tænker jeg på murene omkring
vores egen ghetto
og hvordan vi måtte kravle gennem
kloakkerne
på udkig efter rotter til mad
mens vi kunne høre deres børn
lege
på den anden side.
Når jeg ser jer smadre det hus
og dræbe den kvinde
og hendes baby
med en pansret bulldozer
fordi de manglede en tilladelse
så tænker jeg på hvordan vi engang
blev
fordrevet fra vores hjem
af trukne pistoler.
Og når jeg hører jeres general sige
at for at kunne knække intifadaen
må I lære taktik af en anden general

en vis hr. Stroop
i Warschawa
så tænker jeg på hvordan de
bombede vores bygninger
skød os da vi faldt ned fra tagene.
Og jeg husker
hvordan vi ville ønske vi også
kunne dræbe deres babyer
og jeg får kvalme.
Kvalme af jeres malplacerede vrede
Kvalme af jeres selvbedrag
Kvalme af jeres forsøg på at narre
resten af verden
Kvalme af jeres beskyldninger om
anti-semitisme
Kvalme af jeres besættelse
Kvalme af jeres apartheidstat
Kvalme af zionisme.
For når jeg står her
i Auschwitz, Birkenau og
Warschawa
ser jeg Jenin, Jaffa og Rafah.
Og jeg tænker på vores forfædre
de jødiske palæstinensere
som talte så flydende
på deres arabisk.
Men de døde kan ikke tale.
Og nu finder jeg mig selv
igen bag ghettomure
sammen med millioner af andre
palæstinensere.
Og jeg hører mig selv råbe
thawra! thawra! hatta al-naser!
I morgen i Jerusalem
al-awda
Vi vender hjem

Overs. Kommunistisk Politik

A.P. Møller-Maersk rammes af irakisk modstandskamp

Maersk-containerere er blevet et vanligt syn i Irak. Overalt, hvor de amerikanske styrker befinder sig, får de forsyninger af A.P. Møller-Maersk Group.

Dermed er firmaet og dets containere også blevet et mål for den stadig mere intense irakiske modstandskamp mod besættelsesmagten.

Torsdag i sidste uge gik det ud over et transporttog ved Falluja, der medbragte forsyninger til den amerikanske hær. Ifølge nyhedsbureauerne satte en improviseret bombe ild til fire togvogne og udløste en bølge af plyndringer af det resterende indhold, herunder computere og forskelligt militært udstyr.

Milliarder til Dødens Købmænd

Dansk erhvervslivs stolthed A.P. Møller-Maersk Group er ikke bare dybt involveret i skibe, fly og olie, men er bundet tæt op til amerikansk imperie-

bygning og amerikanske krige. Ikke mindst krigen i Irak. I efteråret 2002 indgik selskabet en 5-årig logistisk milliardkontrakt med den amerikanske hær om forsyninger og transport til den planlagte Irak-krig og besættelse. 29 skibe har siden da været i fast rutefart for at løse transportopgaver for den amerikanske krigsførelse, herunder materiel og udrustning.

Maersk spiller dermed en betydningsfuld rolle i Irak-krigen. Som en af de vigtigste Dødens Købmænd bidrager den til selskabets stadig styrkede

stilling på aktiemarkedene.

Da den amerikanske præsident den 1. maj under banneret 'Mission Accomplished' fortalte verden, at krigen var forbi, fulgte skibsræder Maersk McKinney Møller det op med at erklære:

- Glædeligvis faldt Saddam Husseins styre hurtigt, og der koncentrerer nu om oprydning og genopbygning. Vort hus og jeg personlig mener, at koalitionsens standpunkt var det rigtige, vi bifalder den danske stillingtagen og Danmarks fortsatte indsats – også i fredsprocessen.

Amerikansk kanonføde

Hilsen til Wolfowitz

Irak-striber: Latuff

Efter krigen åbnede der sig muligheder for nye irakiske forretning for A.P. Moller-Maersk. Koncernchefen Jess Soderberg sagde til Politiken, at amerikanerne ville have selskabet til at spille en endnu større rolle inden for transport, logistik og olieudvinding:

- Vi har stor erfaring med at udvinde olie i den type kalkholdige lag, der findes i Irak. Om vi skal deltage på konsulentbasis eller tage del i egentlig olieudvinding, er det for tidligt at sige noget om, sagde Jess Soderberg dengang:

- Vi har meddelt, at vi er interesserede i at hjælpe til, hvis der er behov for det. I givet fald skal vi meget hurtigt i gang med opgaven.

Alle bør bakke op, synes Maersk

Hvor omfattende de nye aftaler er om, hvad der kaldes 'genopbygning af Irak', men reelt er fortsættelse af krigen under den nuværende upopulære besættelse, er ikke siden blevet oplyst.

A.P. Moller-Maersk Group er lige så lidt interesseret i at få omfanget af dets engagement og profitable interesser i Irak belyst, som dens regering med Fogh i spidsen er i at få gennemført en høring om de virkelige grunde til den danske krigsdeltagelse.

Den seneste demonstration mod Irak-krigen og den danske krigsdelta-

gelse i København den 27. september havde A.P. Moller-Maersk Groups hovedkvarter på Esplanaden som et af dens stoppunkter.

- Alle bør bakke op om den, sagde Jess Soderberg, da krigen startede.

Det er langt fra alle danskere, der gør det. Hovedparten af europæerne mener, at krigen mod Irak var forkert. Danskerne skal ifølge en EU-undersøgelse være det eneste land, hvor et flertal mener, at krigen var rigtig. Der kan stilles store spørgsmålstejn ved denne opinionsmåling. Den bekræftes ikke af danske målinger.

Under alle omstændigheder stiller stadig flere spørgsmålstejn ikke bare

ved regeringens løgnagtige krigsbegrundelser, men også ved A.P. Mollers profitable Irak-engagement som integreret del af den amerikanske krigsførelse.

Angrebet i Falluja på Maersk-transporten var blot et af de talrige optrappede angreb på besættelsesmagten og irakiske kollaboratører. Det amerikanske tabstal i 'genopbygningsperioden' overstiger nu antallet af dræbte soldater under selve krigen. Derudover er der dræbte og sårede soldater fra de fleste af de lande, der sendte soldater til Irak til krigen eller til den fortsatte besættelse.

Brændende Maersk tog ved Falluja

US patrulje

Irakisk modstand

Tyskland: **Mere end 100.000 demonstrerede mod Agenda 2010**

Den tyske rød/grønne regering har besluttet, at pensionerne i 2004 skal holdes i ro, og samtidigt barberes pensionskassernes reserver for at lukke et hul på otte milliarder EURO (60 milliarder kroner) i statens slunkne kasse. Det er en del af den såkaldte Agenda 2010 – Schröder-regeringens store EU-

inspirerede 'velfærdsreform', der har sat pensionstyveri i centrum.

Derfor blev der indkaldt til landsdækkende demonstration i Berlin mod Agenda 2010 og de nye nedskæringer.

Arrangørerne havde regnet med 10-20.000 deltagere. Den enorme opslutning bag demonstrationen kom bag på

alle, politiet indbefattet. Det var den største sociale protest i Tyskland i årtier.

Mange besluttede sig først for deltagelse i sidste øjeblik – og mange forbi-passerende gik spontant med. Mere end 300 busser og mange fyldte tog bragte folk til Berlin fra over 100 tyske byer.

Det var en bredt sammensat manifestation mod den "rød-grønne" regerings nyliberale politik, som støttes af store dele af fagtoppen, en markering ikke mindst af en styrket og broget tysk venstrefløj til venstre for regeringspartierne. De borgerlige oppositionspartier deltog selvfølgelig ikke.

Mange faglige organisationer havde opfordret til deltagelse, selvom fagforbundstoppene havde afvist enhver mobilisering mod regeringens 'reformer'.

Det største sociale angreb siden 2. verdenskrig

Grundlag for Berlin-demonstrationen

Angrebet på de sociale sikringssystemer i Tyskland har forskellige navne: Agenda 2010, Hartz-, Rürup- og Sundheds-"reform". Hermed gennemfører Schröder-Fischer-regeringen de største angreb på levevilkår og arbejdsforhold og –rettigheder siden 2. verdenskrig.

Med afskaffelsen af arbejdsløshedsbistanden og afkortning af dagpengeperioden gør den hundredtusinder af arbejdsløse til bistandsmodtagere. Samtidig planlægger man at beskære bistanden.

Hartz-konceptet betyder overgang til tvangsarbejde, baner vej for lønsænkninger og udhuler ok-aftaler.

Tandlægetilskud og sygedagpenge skal vi for fremtiden selv forsikre os til. Penge for lægekonsultation og højere betaling for medicin er planlagt. Vi skal betale 20 mia. Euro mere.

Pensionerne skal sænkes så betyde-

ligt, at de fleste folkepensionister i fremtiden ikke vil have mere end bistandshjælp. Aldersfattigdom vil vokse drastisk.

Vi bliver bildt ind, at pengene ikke er der. Men produktiviteten er fordoblet i de sidste 10 år og den samfundsmæssige rigdom vokset enormt.

For arbejdsgiverforeningerne og regeringen drejer det sig kun om at sikre bankerne og koncernerne store profitter på vores bekostning. Det er dem, der er ansvarlige for arbejdsløsheden, den tomme statskasse og kriserne.

Sænkningen af virksomheds- og aktiebeskatningen fra 2001 har indtil videre overført 30 milliarder Euro til firmakasserne.

Opgivelsen af formuebeskatningen giver de rige et årligt tilskud på 16 mia. Euro på deres konti.

Den planlagte sænkning af marginalskatterne vil blive finansieret med nedskæringer for de arbejdsløse i nærhe-

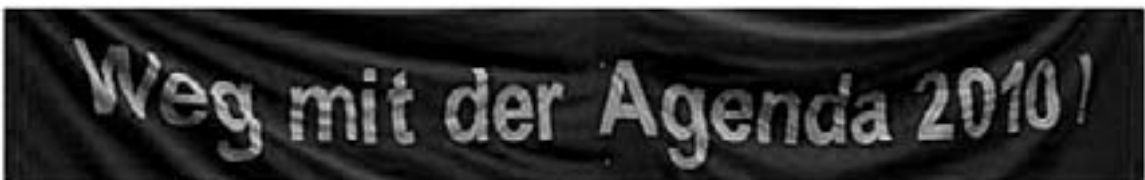
den af 6 mia. Euro.

Det planlagte indkøb af 60 Airbus-militærfly koster 8,3 mia. Euro – men pensionstillægget skal beskæres med 2 mia. Euro.

De store koncerners og regeringernes internationale konkurrence fører også i andre lande til 'strukturtilpasninger', sænkning af virksomhedsskatter, nedskæringer af de sociale ydelser, lønninger og overførsler. I Frankrig og Østrig har denne politik udløst store protester og strejker. Vi bør heller ikke længere acceptere disse direkte angreb.

Lige meget om man er arbejder, funktionær, tjenestemand, arbejdsløs, hjemmegående husmor, flygtning, ung i uddannelse eller pensionist – vi må ikke lade os splitte og må tage ansvaret for vores skæbne i egne hænder.

Vi afviser alle angreb på det store flertal i befolkningen – uanset om det kaldes Agenda 2010, Rürup-, Hartz- eller Sundhedsreform.

Mere end 100.000 demonstrerede den 1. november i Berlin mod Agenda 2010. Det blev den største sociale protest i årtier.

mer'. Derfor kom der mange deltagere fra virksomheder og fagforeninger. De og deres krav prægede demonstrationen.

Kritikken rettede sig i høj grad mod regeringen og støtten til dens politik fra de faglige lederes side.

Italien: Generalstrejke

Grundlaget for demonstrationen nævner Østrig og Frankrig som lande, hvor kampen mod de nyliberale pensionsreformer har udløst store massekampe. Det gælder i allerhøjeste grad også for lande som Italien, Spanien og Grækenland. Det er ikke fordi protesterne ikke finder sted. De europæiske medier sørger omhyggeligt for ikke at informere om, hvad der sker på disse fronter i EU-landene – eller udenfor.

Hvor har vi set reportager fra den største sociale protest i Tyskland i årtier?

Det blev måske lige nævnt, at der var generalstrejke i Italien den 24. oktober – mest fordi den lammede flytrafikken. Mere end 10 millioner arbejdere nedlagde arbejdet i en fire timers generalstrejke, og mere end en million gik på gaden for at protestere mod Berlusconi-regeringens pensions-'reform'. Den vil blandt andet betyde at det gennemsnitlige arbejdsliv øges fra 35 til 40 år, før de kan modtage fuld pension. Pensionsalderen hæves, og pensionerne sænkes. Godkendes den af parlamentet, vil den træde i kraft fra 2008. Tidligere protester har forhindret ikrafttræden før.

Massedemonstrationerne var også her med større deltagelse end forventet. Alene i Milano, Berlusconis hjemby, marcherede 200.000 til Piazza Duomo.

Generalstrejken lagde fabrikker, skoler, kontorer, museer og andre offentlige institutioner øde. Tog- og flytrafik blev indstillet.

Berlusconi har erklæret, at planerne bliver gennemført. De tre store fagforbund bag generalstrejken truer med nye aktioner.

Wesley Clarks generalieblad

af Michel Collon

I 2004 afholdes der præsidentvalg i USA. Valgkampen er for længst i gang – med milliarder af dollars og tusinder af beskidte tricks i sving. De seneste opinionsmålinger peger på noget i retning af dødt løb. Lige så mange amerikanere vil af med George W. Bush, som vil have ham genvalgt, og lige så mange som begge disse vælgergrupper tilsammen vil slet ikke stemme.

Men er problemet i første række Bush, og vil udskiftning af hestene ændre grundlæggende ved den amerikanske kurs? Den canadiske professor Michel Chossudovsky konkluderer følgende i sin artikel "Regimerotation i Amerika – Wesley Clark, Osama bin Laden og præsidentvalgene i 2004".

Foreløbig er der ni 'demokratiske' præsidentkandidater på banen. Alle relativt ukendte i den amerikanske offentlighed, selvom den, der bliver opstillet, i sidste ende vil have chancer mod den stadig mere upopulære Bush. General Wesley Clark markedsføres af stærke kræfter. Er han den længe ventede modkandidat til George W. Bush?

Hvorfor denne stilhed om Clarks hidtidige generalieblad?

OK, du kan stemme på Clark, forudsat at du glemmer alt om ...

LATINAMERIKA (1996-97)

Clark, der fik tildelt Panama for at lede USA's sydkommando, dvs. de latinamerikanske operationer, forsynede forskellige regimer, der praktiserede terror mod deres befolkninger, med adskillige militære "rådgivere" og amerikanske lejetropper. I denne periode oplevede Latinamerika en brat stigning i krænkelse af menneskerettigheder. I Colombia var der f.eks. 2.400 politiske mord (bortset fra de talrige eksempler på folk, der gik tabt eller simpelthen forsvandt) begået af militære såvel som paramilitære grupper, der blev trænet og udstyret af Wesley Clark.

Formålet: en lang serie af aggressioner imod Chile, Cuba og mange andre. Det drejer sig om at iværksætte brutale kampoperationer imod befrielsesbevægelser i Colombia, Peru, Guatemala, Mexico og Bolivia. Det bliver altid gjort med henblik på at tillade amerikanske multinationale koncerner fortsat at have fat i den lange ende, hvad angår økonomiske forhold i Latinamerika. Den omstændighed, at disse krige blev udkæmpet langt fra mediernes kameraer, mindsker ikke Clarks ansvar.

JUGOSLAVIEN (1999)

Hvad med krigen imod Jugoslavien? Der var dem, der så den som en humanitær operation, hvis faktiske mål var i

Ofre for forarmet uran fra den første golffkrig. Wesley Clark brugte det flittigt under krigen mod Jugoslavien. Det blev også igen brugt mod Irak i år.

overensstemmelse med de proklamerede mål. Andre registrerede en hyklerisk militær operation, der tog sigte på at sikre sig kontrol med Balkans olieruter og landets markeder og samtidig eliminere arbejdernes selvforvaltning og de sociale goder i forbindelse med "jugoslavisk socialisme".

Man skulle tro, at Clark selv kunne have besvaret dette spørgsmål ved at trække på det følgende referat, som han formulerede om sit eget mandat:

"Potentielle modstandere burde se i øjnene, at vestlige nationer fuldt ud er i stand til – militært, diplomatisk og industrielt – at iværksætte kampoperationer på et højt intensitetsniveau, der indbefatter brug af landtropper, hvis deres vitale interesser er involveret, og selv hvis mindre end vitale interesser er involveret."

Clark glemte at nævne de humanitære påskud, som der så hyppigt blev henvist til før og under krigen (*Clark Recalls 'Lessons' on Kosovo, International Herald Tribune 3. maj 2000*).

Hvorom alting er, så er de forbrydelser, der blev begået i løbet af denne krig af NATO under ledelse af Wesley Clark, ikke til at komme uden om, selv om Clark jævnsides med andre aldrig vil blive retsfulgt, fordi international lov ikke eksisterer for de magtfulde.

Hvad med kriminelle handlinger? Selv om han fik ram på et latterligt lille

antal jugoslaviske tanks, så bombede Clark radio-tv-bygningen (der dræbte 16 journalister og teknikere), fabrikker, petrokemiske komplekser (der resulterede i en dramatisk stigning i kræft og andre sygdomme), civil infrastruktur (elektriske kraftanlæg), en konvoj af albanske flygtninge, der var på vej tilbage til Kosova (70 ofre), et passagertog og sidst, men ikke mindst, den kinesiske ambassade (3 ofre), hvilket m.a.o. var en "advarsel", fordi Beijing støttede jugoslavisk uafhængighed. Og lad os ikke glemme brugen af "fragmentationsbomber", der på langt sigt er mest dødbringende for børn. Og brugen af såkaldt "urene" uransprænghoveder, der har forurennet regionen i lang tid fremover.

Den spanske NATO-pilot Martin de la Hoz har åbent protesteret imod bevidst bombardement af civile mål (*Articulo 20, Madrid, 14. juni 1999*).

Så langt fra blot at være en "lydig soldat" beskrives Clark samstemmende som en "superhøg", der, yderst bemærkelsesværdigt, ønskede at bombardere alle Beograds broer for at intimidere befolkningen. Denne superhøgeadfærd kunne også registreres i hans holdning lige efter krigen, da russiske enheder rykkede frem imod Pristina under forsøget på at beskytte det serbiske befolkningsmindretal. Wesley Clark forlangte i et anfald af monstrøst raseri af den britiske General Jackson, at han

skulle blokere Pristinas lufthavn for at forhindre russerne i at lande. General

Jackson svarede: "Sir, jeg agter ikke at starte den 3. verdenskrig for Dem!"

Siden hen hjalp Clark UCK's terroristiske milits med at unddrage sig demilitarisering, der ikke desto mindre var fastsat i en FN-resolution. I dag udøver disse militære mafiaer et terrorregime imod alle de nationale grupper i Kosovo såvel som imod en stor del af den albanske befolkning.

IRAK (2003)

Nu, hvor Bush har viklet sig ind i den modstand, som den irakiske befolkning sætter ind, praler Wesley Clark: "Hvad sagde jeg?" Han prøver endog på at kultivere en "antikrigs"-atmosfære i forbindelse med valgprocessen. Men hvad sagde han før krigen?

"Jeg er kategorisk sikker på, at Saddam besidder masseødelæggelsesvåben" (*CNN, 18. januar 2001*).

Og hvad skrev han den 10. april i år? Tjah, han bød den aggression imod Irak velkommen, som efter hans opfattelse var motiveret af "stærke overbevisninger (...) Bush og Blair kan være stolte af deres beslutsomhed." Han ræsonnerede, at "intet kunne være mere bevægende" end "befrielsen" af Bagdad, og at det var nødvendigt at sætte tempoet i vejret og "opnå denne store sejr". Han bifaldt også general Tommy Franks, en krigsforbryder, der er skyldig i at på den ene side at have beordret, eller på den anden at have skjult, bombardementet af civile og angreb på hospitaler, ambulancer, journalister. ...

Og Clark, "en fredens mand", har bekendtgjort, at "operationen i Irak også kan tjene som et udgangspunkt (...) for militære aktioner imod lande, der støtter terrorisme og har anvendt masseødelæggelsesvåben".

Dette er en artikel, som Bush kunne have formuleret sin underoverskrift til (*The Times of London*).

I MORGEN KINA, OG DEREFTER?

Hvorfor bestiger Clark magtens stige? Fordi de tilbageslag, som Bush registrerer, er begyndt at bekymre dele af de ledende kredse i USA. De er bange for, at de ved at have ignoreret alle deres

*Regimerotation?***Totalitær stat i Amerika:
et *de facto* militært
diktatur**af *Michel Chossudovsky*

allierede gør det mere og mere vanskeligt at føre de forskellige aggressionskrige, som de har forberedt. Faktisk er de forskellige fraktioner af det amerikanske borgerskab fuldstændig enige i planen om at rekolonisere verden totalt for at redde amerikanske multinationale selskaber fra en økonomisk krise. Men disse fraktioner er uenige om metoderne: Burde de dele en lille del af plyndringerne og rovet med deres europæiske allierede, eller skulle de ikke? Burde de respektere i det mindste et skin af international lov eller ikke?

Hvis Bush bliver miskrediteret af den modstand, som rejser sig i de besatte lande i kraft af hans egne løgne, af skandaler og af hans egen mislykkede økonomiske politik, så vil det være nødvendigt med en afløsning til at føre nøjagtig den samme politik mere effektivt.

Episoden demonstrerer, at USA til trods for sin supermagtsstatus har sine svagheder. De ledende kredse i USA er nu i vanskeligheder, fordi modstanden imod deres politik er voksende på verdensplan. Samtidig viser affæren også, at de "løsninger", som dette system bringer på banen, består i at erstatte en krigsforbryder med en anden.

De professionelle stillinger, som Clark indtog tidligere i sin karriere, viser at han også vil være en mand der passer til de amerikanske multinationale koncerner og deres farlige projekter. I bevidstheden om, at Kina stadigt hypigere bliver udpeget som et væsentligt mål for USA omkring 2015, er det interessant at erindre sig et nylig interview, der passerede næsten ubemærket.

Wesley Clark svarede på et spørgsmål om emnet Saddam, at USA ville gøre klogt i at interessere sig mere for Kina: *"Under kulturrevolutionen havde de kannibalisme i Kina. Og de samme fyre, der tromlede studenterne ned på Tien Anmen, sidder der stadig"* (Fortune Magazine).

General Jackson tog øjensynlig ikke fejl, da han stemplede Wesley Clark som en mand, der ønskede at starte den 3. verdenskrig. Progressive, der kæmper for deres sag, vælger ikke en haj, der forekommer mindre farlig end den aktuelt magthavende. Progressiv politik er at gøre op med hajsyste- met.

Overs. Hans Pendrup
for Stop Terrorkrigen

Rygraden i det amerikanske system er militarisering, inklusive territorial erobring og militær besættelse. Bag den demokratiske facade og to-parti-ritualet er et *de facto* militært diktatur fremherskende.

Militarisering støtter og fremmer på sin side det globale "frie marked" på vegne af økonomiske og finansielle interesser.

M.a.o. vil de underliggende politiske og økonomiske magtstrukturer ikke blive fundamentalt modificerede i kraft af "regimerotation" og ritualerne i forbindelse med præsident- og kongressvalg. For effektivt at opbygge deres "legitimitet" har både demokraterne og republikanerne behov for at opretholde usandhederne bag "krig imod terrorisme".

At opretholde "frihed og demokrati"-retorikken er ikke kun en del af dette to-parti-ritual, det er en del af processen vedrørende opbygning af en totalitær stat i Amerika under dække af et fungerende demokrati.

Lad os ikke nære nogen illusioner: Præsidentvalgene i 2004 vil ikke resultere i en væsentlig forandring af kursen.

For at vende krigsbølgen må de militære baser lukkes, krigsmaskinen i form af produktion af avancerede systemer (MØV) må afvikles, en spirende politistat afsikres m.v.

For at opnå disse brede mål er det afgørende at nedbryde de militære og politiske aktørers legitimitet til at handle i vores navn.

De usandheder, der opretholder dette

Michel Chossudovsky

to-parti-ritual, må afsløres.

De to partier går ind for den samme krigsdagsorden. Der er krigsforbrydere i begge politiske partier. Begge partier er involveret i tilsløringen af 11/9.

Der er vidnesbyrd, der peger i retning af, hvad der bedst kan beskrives som "kriminalisering af staten", hvilket også indbefatter den amerikanske kongres' to-parti-korridorer.

Med den tidligere tyske forsvarsmi- nister og forfatter af "*CIA and September 11*" Andreas van Bülow's ord: *"Hvis det, jeg siger, er rigtigt, så burde hele den amerikanske regering ende bag tremmer."*

Michel Chossudovsky er forfatter af den internationale bestseller "The Globalisation of Poverty", udgivet på elleve sprog. Han er professor i økonomi ved University of Ottawa og Direktør for the Centre for Research on Globalisation, der udsender den kritisk velrennede webside www.globalresearch.ca

Han har netop udgivet 'War and Globalisation – The truth behind September 11'.

Overs. Hans Pendrup
for Stop Terrorkrigen

Krigsløgnernes papegøjer og de rigtige journalister

Af Michael Jensen

Danskerne fodres med løgne om Irak-krigen. Meget sjældent og i alsidighedens navn kommer der dråber af sammenhængende sandhed. Indflydelsesrige danske journalister ser det snarere som deres opgave at forsvare USA end at fortælle, hvad der egentlig sker. Den australsk-britiske journalist John Pilgers fremragende dokumentar 'Breaking the silence' om den amerikanske 'krig mod terror', som alle burde se, er en af de få, men virkningsfulde undtagelser fra denne norm i dansk tv og medierne i øvrigt.

Den 20. oktober sendte DR's Horisont, hvis redaktør er den selv efter DR's proamerikanske målestok ekstremt USA-glade Steffen Gram, et timelangt BBC-produceret program om Irak. Nu skulle danskerne præsenteres for alle "koalitionens" store "fremskridt", de amerikanske soldaters "ædle gerninger" og få sympati med deres vanskelige arbejde med at kontrollere "de utaknemmelige irakere, der ikke kan forstå, at USA – godheden selv – bare er kommet for at befri og hjælpe dem". Vi skulle også se "genopbygningen" af Irak, den nyvundne "ytringsfrihed" osv. Ja, en politimester fra New York kunne med tårer i øjnene fortælle, at han såmænd var i Irak på grund af sine 23 politibetjente, der mistede livet den 11. september 2001 – og det på trods af, at Irak ikke var involveret i angrebet på USA! Men irakerne skulle alligevel bøde for den 11. september, var beskeden fra denne aldrende Rambo med en hjerne propfyldt med chauvinistisk, menneskefjendsk propaganda fra Pentagon.

Selvfølgelig var der heller ikke i

dette program noget om f.eks. de økonomiske spørgsmål i Irak, herunder det faktum, at det er irakerne selv – gennem Iraks "oliekonto" i FN, som nu er under amerikansk kontrol i den såkaldte Iraqi Development Fund – og vestlige skatteydere, der betaler for hovedsageligt amerikanske firmaers genopbygning af det, som USA og dets allierede har smadret i deres ulovlige angrebskrig mod Irak. Nej, sådanne oplysninger – dybt absurde i deres indhold – er "ikke så væsentlige" at få frem i lyset. "Vi er der jo for at hjælpe," buldrer den officielle propaganda løs.

Men det var overordentligt kvalmende at se en BBC-journalist, der oprigtigt mente, at Irak var blevet befriet, og som slet ikke kunne forstå, hvorfor nogen iraker dog kunne finde på at gribe til våben her seks måneder efter "befrielsen". Imidlertid kræver det dog blot et kig på Iraks sorte guld, olien, for at forstå, hvorfor USA og "koalitionen" er i Irak, men ikke engang det kan de journalister, der render besættelsestroppeperne i røven og laver "uafhængige reportager" fra det besatte Irak, fatte. Det siger en hel del om, hvilke åndspymæer der kan få arbejde på en så "estimeret" tv-station som BBC.

Steffen Gram og Horisont

Mens programmet, der altså var slet skjult amerikansk-britisk-dansk krigs- og besættelsespropaganda, men nok alligevel skal have haft en vis indflydelse på nogle af DR's mere urutinerede seere, rullede over tv-skærmen og skulle give "det reelle billede" i Irak, messede Steffen Gram lystigt om alle USA's "gode intentioner" i Irak.

Og i det hele taget er Steffen Grams Horisont en kæmpe skandale. Hans "Horisont", der ikke strækker sig længere end til at være i stand til at sammenkøbe pressemeddelelser fra Det Hvide Hus, se CNN og læse Washington Post, giver ikke på nogen måde "indblik og overblik til at forstå aktuelle begivenheder med betydning for os", som det så højtideligt hedder i Horisonts egen

Den australsk-britiske journalist John Pilger har lavet en fremragende dokumentar om USAs terrorkrig: Breaking the silence

beskrivelse af sit formål. Tværtimod hører programmet til i den allermest forløjede og fordrejede afdeling af DR's virksomhed – og det siger bestemt ikke så lidt. Steffen Gram, der var DR's korrespondent i Reagans USA i perioden 1983-87, tror simpelthen blindt på, at amerikanerne gør, hvad de siger, og dette gennemsyrrer i en usmagelig grad alle hans programmer, som derfor ikke kan tillægges megen troværdighed. Når hele grundlaget er forkert, så bliver analyserne og konklusionerne det uundgåeligt også.

En illustration på Steffen Grams måde at anskue verden på kan man se i kommentaren "Arrogancen længe leve!", som han skrev inden krigen mod Irak. Ifølge ham havde fredsbevægelsen, som overalt på kloden udviklede sig imod krigen, "genfundet Vietnam-tidens hademål". Den verdensomspændende modstand mod den FN-stridige krig på basis af 100 procent løgn var altså ifølge Steffen Gram ikke på grund af respekt for uskyldige mennesker, men simpelthen kun had til USA! Han skrev endvidere også om fredsbevægelsen, at den "ikke vil tage opgøret om, hvad man skal stille op med Saddam Hussein, Kim Jong-il og lignende".

Men hvem er det nu lige, der har kastet verden ud i en endeløs krig med "forebyggende krige"? Hvem er det, der her og nu bomber løs? Hvem er det, der lyver hurtigere, end en hest kan rende? Det er ingen af dem, som Stef-

fen Gram kræver et opgør med, men derimod Bush og hans tro væbnere, Blair og vores egen Fogh.

For en reaktionær personage som Steffen Gram er fiktion fakta og omvendt. Dem, der vil krig, vil i virkeligheden fred. Og dem, der trues og angribes af USA, er de farligste for freden i hele verden. I hans aldeles perverterede univers er USA ganske enkelt det gode med gode hensigter hele vejen igennem. Og laver USA forbrydelser, så er det blot "fejl", "problemer", "manglende forståelse", for USA vil jo i grunden bare alle folk i verden det godt, og så kan vi andre ellers bare tænke på USA's gigantiske forbrydelser og deciderede masse mord i Vietnam, Laos, Cambodja, Indonesien, Nicaragua, El Salvador, Chile, Afghanistan, Irak, og man kan blive ved, indtil man falder om.

USA vil opbygge demokrati i Irak, postulerer Steffen Gram i en anden af sine mentalt forvirrede kommentarer, mens der lige for øjnene af denne "oplyste" tv-mand og foredragsholder (stakkels tilhørere, der oven i købet betaler penge for hans opkast) eksisterer amerikansk støttede og alt andet end demokratiske regimer i Saudi Arabien, Oman, Bahrain, Kuwait, Jordan, Egypten osv.

Steffen Grams evne til at forholde sig kritisk til USA's politik og åbenlyse hykleri er lige så stor som en Coca-Cola-sælgers lyst til at sige noget negativt om Coca-Cola. Det er rystende og stærkt oprørende, at en mand som Steffen Gram er sat til på Danmarks nationale tv-station at give den danske befolkning en større forståelse for begivenhederne i verden. Det siger så til gengæld noget om DR's ledelse. Programmet Horisont er i al sin enkelthed rendyrket, virkelighedsfjernt gylle, som den danske befolkning tilmed – via licensen – betaler for at få smidt i hovedet.

John Pilger – en rigtig journalist

Programmet Udefra, som er det eneste kontinuerlige tv-program på DR, der bare en gang imellem – og det blot for at DR ikke skal virke komplet utroværdig – viser danske tv-seere udsendelser, som er brugbare for en forståelse af de

virkelige sammenhænge i verden, viste forleden den australske journalist John Pilgers fremragende film "*Breaking the Silence: Truth and lies in the war on terror*" om den såkaldte "Krig mod terror".

John Pilger er en rigtig journalist. Han finder kendsgerninger og foretager dernæst analyser, ud fra hvilke han så drager konklusioner. I hans begrebsverden findes "den officielle sandhed" og "den uofficielle sandhed", og han ser det som sin opgave at oplyse folk om den uofficielle udgave, der som regel også er den egentlige sandhed. Og med hensyn til dækning af krige besidder han – i modsætning til en Steffen Gram – den helt afgørende forudsætning, at han kender til begrebet "imperialisme" og derfor ved, at krige først og fremmest føres af økonomiske årsager som f.eks. adgang til og kontrol over olie – og ikke på grund af alt muligt vås om demokrati, menneskerettigheder, masseødelæggelsesvåben eller al-Qaida, der alt sammen blot fungerer som røgslør for krigenes virkelige formål. Han ved, at der bag præsidenten i imperialistiske lande som USA, Storbritannien og selv lille Danmark sidder den egentlige magt, nemlig store firmaer, der gør sig i olie, våben, genopbygning, transport, telefonvæsen osv. og vil ekspan-

dere og øge deres indtjening, koste hvad det koste vil.

I "Breaking the Silence", hvor John Pilger med sine kritiske spørgsmål, som enhver journalist egentlig burde være i stand til at stille, med største letthed presser først den amerikanske viceforsvarsminister Douglas Feith og dernæst viceudenrigsminister John Bolton helt op i en krog, så en oberst må komme førstnævnte til hjælp og afbryde interviewet, mens sidstnævnte ser fuldstændigt rødt og ophidsigt spørger John Pilger, om han er kommunist (det må han jo være med de kritiske spørgsmål!), fastslår Charles Lewis fra Center for Public Integrity i Washington bl.a., at amerikanske journalisters opgave i forbindelse med hele krigen mod Irak var og er at være "embedded", dvs. simpelthen bare fungere som papegøjer, der plaprede løs og stadig – på trods af alle afsløringerne om krigsløgnene – plaprer løs i fremstillinger, hvor den amerikanske regerings sygelige løgnehistorier udlægges som kendsgerninger.

Charles Lewis har helt ret i sin analyse, og Steffen Gram – og med ham mange andre danske såkaldte journalister – er lige præcis sådanne "journalister". De er krigsløgnene Bush, Blair og Foghs højtbetalte papegøjer.

Novemberkonference 2004

En anden verden er mulig - Socialismen er svaret

I 100-året for den revolutionære kommunist
Carl Madsen (1903-1978)

Arbejderpartiet Kommunisterne genoptager traditionen med novemberkonferencer om betydningsfulde problemer i kampen for socialisme i Danmark

Lørdag den 29. november kl. 11 – 18
Fest for Kommunistisk Politik/Netavisen om aftenen

Temaer:

En verden i oprør

Rapport fra den internationale kommunistiske bevægelse

Danmark i oliekrig – Mellemøsten gør modstand

Kampen om Afghanistan, Irak og Palæstina

Revolutionens vej i Danmark

Reserver dagen - Sted og detaljeret program følger

Arrangør: APK – DKU

Jyder koger en rød Opel Ascona!

Vi koger en rød Opel Ascona i en kæmpegyde på hjørnet af Ersholtvej og den nye motorvej fra Låsby (til Århus). Jyder Mod Overflødige Motorveje serverer en tre-dages menu fra torsdag den 6. november, til den nye motorvej Århus-Låsby officielt åbnes lørdag den 8. november. Bilkogningen sker for at gøre opmærksom på den galopperende trafikpolitiske spiseforstyrrelse Bilimi.

Jyder Mod Overflødige Motorveje finder den trafikpolitiske situation uspiselig.

Som borgere får vi benzinen ind med modernælken og fodres herefter dagligt med udkogte trafikvisioner, der giver en grim smag i munden.

Vi ved, at bilisme feder, giver mavesår, og vejnettet lider af forstoppelse, men alligevel fortsætter både bilproduktion og vejnet med at vokse i omfang.

Samfundet udviser flere sygdomstegn, der får vores forhold til bilen til at minde om bulimikerens forhold til mad:

Et naturligt transportbehov har vendt vrangen ud på sig selv og udviklet sig til et misbrug. Vort behov for nye veje

er blevet umætteligt og selvdestruktivt, og vi har brug for hjælp til at bryde ud af den onde cirkel.

Der er ikke længere tale om bilisme, men om en trafikpolitisk spiseforstyrrelse: BILIMI. Jyder Mod Overflødige Motorveje anbefaler, at der kommer nye boller på trafik-suppen.

Samfundet som helhed har ikke brug for at kunne komme hurtigere frem, med endnu mere støj, røg og møg til følge. Vi har brug for de uberørte naturområder og for en renere luft i byerne. Derfor bør vi bruge pengene på en bedre kollektiv trafik – især togdriften – så den kan fungere som et reelt alternativ til bilismen.

Jyder Mod Overflødige Motorveje anbefaler kort sagt en sundere trafikpolitik, der satser på de tre r'er: Ro, Renlighed og Regelmæssighed.

Kig forbi ”jydepotten”, og få en smagsprøve på en anderledes trafikpolitik med masser af langsomme kulhydrater. Det er ikke fastfood, men slowfood.

Jyder Mod Overflødige Motorveje

Forsamlingen

bestod af borgerskabets
forfaldsprægede repræsentanter, - thi en forlovelsesfest
forelå, - nu skulle Mary og Frederik fejres.

De samme personer der ser
og hilser på hinanden i ét væk, var her troppet op
for at ses, - og bekræfte hinanden. Men hov,
- en ny person var sat med ved bordet, og nød
opmærksomheden i fulde drag.

Undres man når man hører personens navn,
- Holger K. Nielsen,
Socialdemokratisk Folkeparti.

Medier, magt og menneskerettigheder – cph:dox

København åbner dørene op for cph:dox, Danmarks første internationale dokumentarfilm festival. Festivalen løber af stablen fra den 7-16 november i de københavnske biografer.

Dokumentarfilm er blevet et vigtigt våben i kamp for menneskerettigheder. Verden over bliver små digitale videokameraer i stigende grad brugt til at dokumentere overgreb, social uretfærdighed og alternative udlægninger af officielle ”sandheder”. Med livet som indsats er videoaktivister dagligt med til at bidrage med de historier og vinkler, de magthavende mainstream nyhedsprogrammer ikke bringer. De visuelle medier spiller en stadig større rolle i udlægningen af virkeligheden.

Filmene ‘Seeing is believing: Handycams, Human Rights and The News’, ‘Bus 174’ og ‘The Revolution Will Not Be Televised’ sætter fokus på tv-mediets rolle i dækningen af en konflikt.

Du kan læse mere om filmene -hvor og hvornår de bliver vist på:

www.cphdox.dk

Idahella Therp

Høring skal undersøge krigsgrundlaget

Den nystiftede forening ”Grundlovskomiteén 2003 vedr. Irak-krigen” kræver, at den høring, som Folketinget nu drøfter, ud over fremtiden også omfatter grundlaget for krigen og besættelsen af Irak.

Komiteén afleverede ved Folketingets åbning den 7. oktober over 6.000 underskrifter til Folketingets Præsidium, hvor man krævede en uvildig undersøgelse af Danmarks deltagelse i Irak-krigen.

Kai Lemberg,
formand for Grundlovskomiteén 2003

Hyldest til de kæmpende irakere

Først fik amerikanerne Saddam Hussein til at myrde din fader så fik de gennemført sanktioner der mydede dine søskende.

Vi kommer for at give jer demokrati, sagde de

Vinder man demokratiet med våben? spurgte du

I Basra kæmpede du for retten til dit land

Vi vil hjælpe jer med at opbygge et moderne samfund, sagde amerikanerne og reparerede olieledningerne

Efter krigen var afsluttet, bombede de vandforsyningerne

De brændte jeres kulturarv

De stjæler jeres olie

De sælger jeres jord og ejendom

Lovløsheden trives

Børnene berøves deres skolegang

Kvinderne deres værdighed

Mændene deres arbejde

Tusinder myrdes

Imens tjener bagmændene styrtende med penge

Der er én ting alle irakere er enige om:

amerikanerne skal ud af deres land

For hver dag optrappes kampen og mit hjerte skælver af glæde

Stolte iraker, du kæmper også for mig Du skal vide at jeg er med dig, når du sigter på helikopteren

og på USA's hovedkvarter i Bagdad Jeg er med dig, når du kæmper for retten til dit land,

du er nu en del af vores fælles kamp for menneskers ret til vores jord

Du bliver ved, du kæmper for at seje.

GBe

Robert Fisk skrev to uger efter starten af krigen mod Irak: Uden irakisk støtte kan general Franks ikke køre et militærdiktatur eller finde irakere, der er villige til at tjene ham eller stå i spidsen for oliefelterne. Amerikanerne kan vinde krigen, men hvis projektet fejler, har de tabt.

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:

**Ved Sønderport 18
2300 København S**

**Mandag – torsdag 16-17.30
Lørdag 11-13**

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C**

66 14 89 83

**Åbningstid:
Hverdage 12-17.30**

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C**

86 18 40 06

**Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00**

Reception

*Bogbutikken Oktober og
DKU indbyder til festlig
fyraftensreception i nye
lokaler
for alle kammerater og
venner*

**Fredag den 14. november
kl. 15-19**

**Ved Sønderport 18
Sidegade til Amagerbrogade,
over for Amager Boulevard
2300 Kbh. S**

Oktober Bogbutik & DKU

*Oktober Bogbutik i København
har fremover åbent*

Mandag – torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Tlf. 35 43 49 50

**Metro: 3 minutter fra Amagerbro
Busser: 2A, 5A, 250 S, 350 S**

Status på LO-kongressen

LO's 35. kongres blev afviklet i sidste uge. Fem dage i de pompøse omgivelser i Falkonercentret på Frederiksberg i København skulle give den betrængte ledelse af dansk fagbevægelse en fornyelse, der blandt indebar, at LO opkaldte sig til at være frihedens bannerfører for landsorganisationens 1,4 mio. medlemmer. Det skulle vise sig, at der var udtalte og store modsætninger i forståelsen af begrebet "frihed". Men lad os først give ordet til den genvalgte formandsduo, Hans Jensen og Tine Aurvig-Huggenberger:

- Vi synes, at det går den rigtige vej. En masse af de faglige folk har set, at der er nogle reelle problemer for medlemmerne. De er opmærksomme på, at økonomien er så international, at vi skal samarbejde over grænserne, selvom der stadig er nogle, der mener, at det er en glidebane at give EU flere instrumenter.

Hvad duoen her berører, er ikke, at de delegerede forbundsledelser er blevet bevidste om, at de menige medlemmer er udsat for udbytning og stadig større arbejdsløshed og udstødning fra arbejdsmarkedet og dagpengesystemet. Hvad hr. Jensen og fru Aurvig-Huggenberger fastslår her, er at kongressen vedtog en for arbejderklassen uhyggelig beslutning: at arbejde for en EU-arbejdsret og EU-hovedaftale.

Forslaget vakte en del modstand, hvorfor ordene i den endelige tekst blev omformuleret til at arbejde for et eur-

Nyt LO indeholder en ny struktur, der har indsnævret daglig ledelse til enkelte store forbund på bekostning af de mindre. Trods SiD's repræsentation er det reelle indhold, at de ufaglærtes interesser bliver skubbet bagerst i køen.

Faglig kommentar

opæisk tvistløsnings-system og fælles spilleregler for aftaler mellem lønmodtagere og arbejdsgivere på tværs af grænserne. Etiketten på flasken er ændret, men indholdet er det samme. Kun de delegerede fra Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) og enkelte SiD-delegerede fastholdt deres modstand.

LO's formand har fået mandat til at etablere en EU-institution, der har til formål at binde den europæiske arbejderklasse til classesamarbejde og straffe den, hvis den griber til kamp.

Prisværdigt af FOA og enkelte SiD'ere, at de fastholdt deres modstand.

Til gengæld udmærkede FOA sig i samarbejde med HK i en lidt flatterende rolle, idet de insisterede på det positive i private arbejdsløshedsforsikringer. Desværre kunne de med al ret argumentere for, at de med LO's ekstraordinære kongres i starten af året, som fastslog, at LO skulle tilpasse sig individets rettigheder, blot tog konsekvenserne af denne beslutning.

Det skilte vandene. SiD med andre var modstandere af ideen, som ikke kom afstemning, hvilket giver de enkelte forbund mulighed for at etablere den slags usolidariske ordninger.

Det Nye LO skulle vise sig at give anledning til megen splittelse, da det netop bygger på de enkeltes forbunds ret til enegang. Det gælder holdningen til EU-arbejdsret, private arbejdsløshedsforsikringer, indholdet af LO's nye rolle som bannerfører for den individuelle frihed og den nye LO-struktur, der begrundedes med den økonomiske slankekur.

Nyt LO indeholder også en ny struktur, der har indsnævret daglig ledelse til enkelte store forbund på bekostning af de mindre. Trods SiD's repræsentation er det reelle indhold, at de ufaglærtes interesser bliver skubbet bagerst i køen.

De arbejdsløses og udstødes interesser var overhovedet ikke repræsenteret og blev som sådan heller ikke behandlet – ud over et politisk manifest, der foragedes over den stigende arbejdsløshed, hvilket mere tjente til at gøre jordbunden for en kommende socialdemokratisk tilbagevenden til ministertaburetterne end til en regulær solidaritet med disse grupper, der mere af forbundene betragtes som en last for samfundet.

Formandsduoen har ret, når de konstaterer, at kapitalen er blevet stadig mere international, hvilket forudsætter et samarbejde på tværs af landegrænserne for fagbevægelsen. De drager blot den totalt forkerte beslutning om EU-hovedaftale og -arbejdsret. Et internationalt samarbejde på brancheplan, der kunne tage kampen op med EU's monopoler og deres EU-projekt, ville bære noget frugtbart med sig.

Titusinder af europæiske havnearbejdere, der for et par måneder siden konfliktede og protesterede mod et EU-direktiv, der underminerer deres arbejdspladser, angiver vejen og retningen for europæiske arbejderklasse.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk